

Bienal ile eş zamanlı olarak Venedik'te düzenlenen sergisinde Ahmet Güneştekin, hem kültürler hem de cinsiyetler arasındaki sınırları kaldırıyor.

YAZI GÜNEŞ UYSALEFE

Venedik, İtalya'yı bir çırpıda görmek isteyenler için ülkeye dair klasiklerin ufak bir yüzölçümü üzerinde, konsantre edilmişcesine yan yana geldiği bir şehir. Kendine özgü doğası ise yemek, müzik ve mimari gibi İtalyan usulü tatların her birinin damakta başka bir hoşluk bırakmasına yarıyor. Şarkı mırıldanan bir gondolcunun kanallarda yankı yapan sesi, Rialto Köprüsü'nün manzarası eşliğinde içilen kıvamlı bir espresso'nun verdiği keyif, Murano camlarından yansıyan renkler... Klişeler dahi sular üzerine kurulu Venedik'te daha masalsı, daha sinematografik. Adriyatik kıyısındaki şehir, geçmişinde farklı kulvarlardan isimlere ilham kaynağı olmuş; başyapıtlarını ve çılgın projelerini burada geliştiren Leonardo da Vinci, Venedikli bir tüccarın oğlu olarak İpek Yolu'na yaptığı seyahatleri kitaplaştıran Marco Polo, kalp yaralarını sarmak için gelip, Paris'e moda devrimleriyle dönen Coco Chanel... Venedik, yaratıcılığın dünyaya yayılmasında büyük rol oynamış bir liman şehri ve bundan nasibini alanlardan biri de komşusu Osmanlı İmparatorluğu. Ama aralarındaki değiş-tokuş, Haçlı Seferleri sırasında dört Roma imparatorunu konu alan *Tetrarchs* heykeli ve dörtlü San Marco at heykellerinin İstanbul'dan Venedik'e kaçırılmasında olduğu gibi hep tek yönlü olmamış. Bahsettiğimiz sanat alışverişi geleneği, bugün gönüllü bir

paylaşım olarak devam ediyor ve San Marco Meydanı'ndaki dev bazilikada yer alan bu tarihi eserlerin az ilerisinde, bu yaz Türkiye'den başka bir sanatçıya ait çalışmalar görülebiliyor. O isim **Ahmet Güneştekin**.

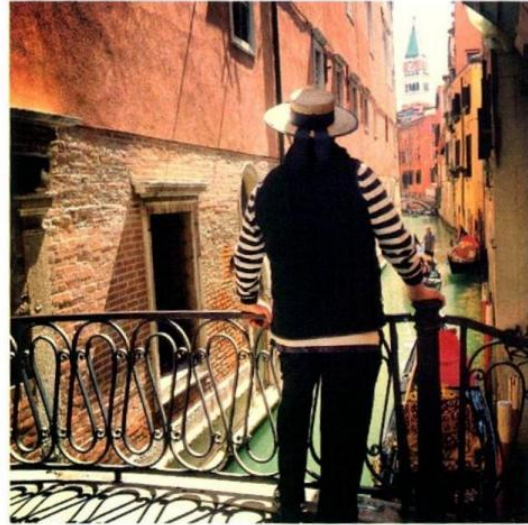
İKİLİ İLİŞKİLER

Güneştekin'in 56. Venedik Bienali'yle eş zamanlı olarak düzenlenen sergisinin aslında kanallar şehri ile hem fiziki hem de görünmez bağları var. Özellikle de Venedik'in romantizmini borçlu olduğu suların, kimi bilinçaltı yorumcularına göre kavramsal olarak cinselliği temsil ettiği düşünülürse...

Sergiye adını veren *Milion Taşı* adlı heykel çalışmasında sanatçı, bir zamanlar Roma İmparatorluğu'nun İstanbul'un sınırlarını belirlemek için yerleştirdiği dikilitaş ve beraberinde fallusa gönderme yapmış ve onu cinsiyetsizleştirme amacıyla kendi yaratıcı filtresinden geçirmiş. Sonuç, içinde kürelerin yer aldığı, insan figürünü andırarak merak uyandıran, fütürist ama bir o kadar da antik duran bir taş heykel olmuş. Sergide yer alan yağlıboya eserlerden üçü de bu feminist ideolojiyi devam ettiriyor ve Güneştekin'in işlerinde değişmez ilham kaynağı olarak gösterdiği ve de işlediği mitolojik Lilith karakterini resmediyor. Havva'dan önce yaratılan ilk kadın olduğuna ve Adem'i reddettiğine inanılan bu kadın karakter, eşitsizliğe baş

kaldıran tavriyla, sanatçıyla özdeşleşmiş geometrik formlar arasına gizlenerek tablolara yerleşmiş. Güneştekin'in tablolarına birebir yaklaşıldığı takdirde çok daha iyi anlaşılabilir üç boyutlu tekniği, sergideki dev harflerin oluşturduğu *Kostantiniyye* yazı heykeline de sıçramış. Her eril yönetimle ismini değiştiren İstanbul'un dini ve etnik katmanlarına gönderme yapması için dizilen semboller ise ancak profilden bakıldığı takdirde fark ediliyorlar. Burada **Ahmet Güneştekin**'in sergi için seçtiği adres devreye giriyor; bir zamanlar Haçlı askerlerine otel olarak inşa edilen, sonradan yetimlerin müzik eğitimi aldığı bir manastır olarak hizmet veren La Pietà, adeta acıları güzel sanatlara dönüştürme merkezi olarak Venedik tarihine geçmiş. Biraz da sanatçının anlatmak istediği İstanbul, dolayısıyla Türkiye gibi.

SANATÇI, LA PIETA'YI
SERGI ALANINA
DÖNÜŞTÜRMEK
İÇİN MİMAR EMRE
AROLAT'TAN DESTEK
ALMIŞ. SERGI 22
KASIM'A KADAR
GÖRÜLEBİLİR

